

"จากนี้ฉันจะปกป้องตัวเอง"

"ฉันจะงัดไม้เท้ามา"

1

เหตุผลที่ทำให้ฉันตัดสินใจ
เปลี่ยนตัวเอง

วันนี้เหมือนจะมีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นเลย

นึกว่าตัวเองแค่คิดอยู่ในใจ แต่ดูจากสีหน้าของอีจินฮีที่มองมาพลางขมวดคิ้วเหมือนตอนมองปลาไม่สด ดูท่าคงเปลอพุด ออกเสียงไปแล้ว

เฮ้อ ลำบากละ

“แคนดี้เธอหรือ แอนน์ แห่งกรีนส์เกเบิลส์ พวกละครสมัยก่อนก็เริ่มต้นด้วยบทพูดแบบนี้แหละ”

นั่นสินะ ถ้าไม่พูดจาหาเรื่องกันสักคำคงไม่ใช่อีจินฮี

เด็กที่อยู่ข้างฉันในตอนนี ใช้คำไหนดีละ ถึงจะบรรยายจินฮีได้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ทั้งขี้บ่นและขี้ระแวง เจ้าก็เจ้าการแถมยังแกล่แฉด เสียตายหน้าหล่อๆ นั้นชะมัด

แต่ยังไงความจริงที่ว่าจินฮีเป็นเพื่อนที่ใกล้ชิดกับมินซอนที่สุดก็ไม่เปลี่ยนแปลง เพราะเขาเป็นเพียงคนเดียวที่เธอยอมเผยแม้กระทั่งความลับให้รู้ อาจจะมีคำนิยามอื่นที่ดีกว่าคำว่าเพื่อนก็ได้

แม้จะจำได้ไม่ชัดว่าตั้งแต่เมื่อไหร่กันแน่ แต่จินฮีก็คอยอยู่ข้างมินซอนเสมอ และคอยรับฟังเรื่องราวของมินซอนราวกับเป็นเรื่องของตัวเองมานานมากแล้ว

นั่นคือเหตุผลที่เด็กคนนั้นมาอยู่ในห้องนี้ตั้งแต่เช้าตรู่ เป็นเหตุผลที่ทำให้มินซอนบอกเล่าเรื่องราวที่ถ้าคนอื่นได้ยินคงจะบอกว่าง่ายออกมาให้เขาฟังได้โดยไม่อาย

มินซอนย้ำเสียงเบาอีกครั้งราวกับจะยืนยันกราน

“แต่ฉันว่ายังไงวันนี้ก็เหมือนจะมีเรื่องดีเกิดขึ้นจริงๆ นะ”

“นั่นสิ ถ้าอารมณ์ดีก็ไม่มีอะไรแย่หรอก” จินฮียักหน้าราวกับเข่าอกเข้าใจเหลือเกิน

“นายไม่เคยเป็นบ้างเหรอ อยู่ๆ ก็แคร์รู้สึกว่ามันจะเป็นวันที่ดีนะ”

“ไม่รู้สิ ความใจเย็นคือคติประจำใจของฉัน”

“สมเป็นนาย”

“นี่ชมใช่ไหม รีบเตรียมตัวเถอะ ถึงเวลาไปเรียนแล้ว”

จินฮียื่นมือไปขยี้ผมยาวๆ ของมินซอน

“นี่! ต้องหวีอีกรอบเลยเห็นไหม!”

ระหว่างทั้งคู่กำลังเถียงกัน เมื่อหันมองนาฬิกา เวลาเข้าเรียนก็ใกล้เข้ามาแล้วจริงๆ

แย่แล้ว จะให้ความรู้สึกที่ว่าวันนี้เป็นวันดีๆ ถูกทำลายลงเพราะไปสายไม่ได้เด็ดขาด

มินซอนรีบสำรวจสภาพตัวเองในกระจกอีกครั้งโดยทันที

คาร์ดิแกนสีเทาอ่อนกับเสื้อเบลล่าสีสีขาว รีบบิ้นสีแดงและกระโปรงสีกรมท่า ทั้งหมดรวมกันเป็นชุดนักเรียนที่บรรดาโรงเรียนในละแวกใกล้เคียงยังบอกว่าร่าวก

หากจะพูดว่า มินซอนไม่เคยคิดว่า ‘ถ้าฉันผมคงจะใส่ออกมาดูดีกว่านี้’ คงเป็นการโกหก แต่มินซอนก็ยังชอบชุดนักเรียนเหมือนเดิมอยู่ดี

“พักมินซอน!”

เมื่อหันไปตามเสียงเรียกก็เจอแทฮี

คนสองคนที่มีอะไรหลายๆ อย่างเหมือนกัน ทันทีที่ได้มาอยู่ห้องเดียวกันก็สนิทกันอย่างรวดเร็ว ทั้งสองคนชอบหนังแฟนตาซีมากกว่าหนังแอคชั่นหรือหนังรัก เป็น ‘แฟนชนมบั๋ง’ ระดับวีไอพีของร้านชนมบั๋งแถวนี้ และเป็นพวกบ้าการ์ตูนเหมือนกัน

“ไง แทฮี!”

พอเห็นหนังสือการ์ตูนที่อยู่ในมือมินซอน แทฮีก็ตาโต

“ไอโฮ สุดยอด! เธอซื้อเล่มนี้มาแล้วเหรอ”

“เมื่อวานไปร้านหนังสือคโยโบ¹ เลยซื้อเล่มสุดท้ายที่เหลือมา”

หนึ่งในเหตุผลที่ทำให้มินซอนอารมณ์ดีในวันนี้ คือการคว้าเล่มออกใหม่ของการ์ตูนที่ชอบที่สุดมาอยู่ในมือได้โดยง่าย ที่จริงเมื่อวานซื้อมาปั๊บก็อ่านจบรวดเดียวไปตั้งสองรอบแล้ว แต่เพราะใจยังอยากอ่านอีก เธอจึงเปิดอ่านระหว่างทางมาโรงเรียนด้วย

“อ่านจบแล้วให้ฉันยืมหน่อยสิ”

“ได้เลย”

---

¹ ร้านหนังสือที่ใหญ่ที่สุดในเกาหลี

ตอนนั้นเอง พวกเด็กผู้ชายด้านหลังก็ได้ยินเสียงกระซิบ-กระซิบเหล่านั้นเข้า

“โอ๊ย! พวกหมูมันมาเฟ้นฟ่านอยู่ข้างหน้าต่างตั้งแต่เช้าเลยวะ เสียดายตาหมด”

“ดูสิ เลื่อนักเรียนจะระเบิดอยู่แล้ว ถ้าคนมองเขาได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจขึ้นมาจะทำยังไง”

“ว่าแต่สองคนนั้นเป็นฝาแฝดกันหรือไง ทำไม่เหมือนกันอย่างกับแกะ”

“จะถามให้ได้อะไรวะ เวลาเห็นหมูในเล้าแกแยกออกใหม่ล่ะ”

เสียงหัวเราะคิกคักดังขึ้นโดยไม่ปิดบัง

ความจริงสิ่งที่มินซอนกับแทฮียีเหมือนกัน ไม่ได้มีแค่เท่าที่บอกไปก่อนหน้านั้นหรอก

‘ชื่อเล่นอย่างเป็นทางการ’ ที่คนในโรงเรียนใช้เรียกทั้งคู่ก็เหมือนกันด้วย อาจจะมีเรียกหมูหนึ่ง หมูสองให้ต่างกันบ้าง แต่ก็เหมือนกับที่เด็กผู้ชายพวกนั้นพูด ไม่ได้ใช้เรียกเพื่อแยกสองคนนั้นออกจากกันจริงๆ หรือ

สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เพิ่งเกิดขึ้นแค่วันสองวัน ไม่ใช่เรื่องใหม่ที่น่าตกใจอะไร

“เขาเท่ามากเลยเนอะ”

แทฮียีพูดพร้อมกับชี้ไปที่ตัวละครเอก ถึงจะเป็นตัวละครที่มีเสน่ห์เต็มพิกัดสมเป็นตัวเอก จนได้ชื่อว่าเหมือน ‘กตสูตรโกง’

แต่ก็ไม่ใช้สไตล์ของมินซอนอยู่ดี

“ฉันว่าก็งั้นๆ นะ”

“งั้นในนี้เธอชอบใครที่สุด”

“คนนั้น” มินซอนชี้ตัวละครที่อยู่ฝ่ายตรงข้ามกับตัวเอก

ความจริงแล้ว ตัวละครนี้เป็นเหตุผลที่ทำให้มินซอนชอบการ์ตูนเรื่องนี้ จนตามเก็บทุกเล่มในซีรีส์และอ่านซ้ำไปอีกหลายรอบ

ถึงจะได้ชื่อว่าเป็นตัวร้าย แต่อุดมการณ์แน่วแน่และบรรยากาศหดหู่อันเป็นผลมาจากปมหลังการเติบโตที่หน้าเศร้าก็แสนถูกใจ จนทำให้มินซอนตกหลุมรัก เพราะต้องมีความมืด จึงจะมีแสงสว่าง

“เขาเป็นตัวร้ายไม่ใช่เหรอ” แทฮีเอียงคอถาม

“แต่เขาก็พยายามพิสูจน์ว่าตัวเองถูกนี่นา นั่นแหละที่เท่”

“จะว่าอย่างนั้นก็ดูเหมือนกันสินะ”

แทฮีที่ผงกศีรษะด้วยใบหน้าฟ้องชัดว่าอยากพูดเสริมอีกว่า ‘รสนิยมเธอไม่เหมือนใครสินะ’ หันไปเช็กหน้าจอโทรศัพท์ด้วยท่าทางตกใจอย่างเห็นได้ชัด บทสนทนาระหว่างทั้งคู่จึงหยุดลงครู่หนึ่ง คงจะมีข้อความเข้า แต่ทำไมถึงตกใจขนาดนั้นกัน

“ฉันมีธุระด่วนนะ ไปก่อนนะ”

แทฮีที่สีหน้ามืดครึ้มลงเอ๋ยแค่นั้น ก่อนจะสาวเท้าเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

“ตอนนี่เลยเหรอ”

มินซอนยืนนิ่ง มองตามหลังแทฮีที่ห่างไกลออกไปด้วย

ใบหน้าสงสัย

“ขอโทษนะ”

มินซอนได้ยินเสียงเรียก หันหลังไปมองก็พบกับคนที่คาดไม่ถึง เขาเรียกฉันจริงหรือ

ระหว่างที่เธอกำลังยืนเหม่ออย่างทำอะไรไม่ถูก ชนโฮแทก็วิ่งมาหามินซอน เหมือนแสงอาทิตย์สาดส่องไล่ตามเพียงโฮแทเท่านั้น

“เธอทำนั่นแหละ”

สิ่งที่โฮแทยื่นให้คือตุ๊กตาลูกหมาหน้าตาคุ้นเคย มินซอนหันไปดูชิปกระเปาะสายของตัวเอง

“อ้อ ห่วงมันหลุดนี่เอง...ขอบคุณนะ”

เมื่อรับตุ๊กตาคืนมา คำพูดที่ออกจากปากโฮแทเป็นสิ่งที่ไม่คาดไม่ถึงเลย

“เธอซื้อพั๊กมินซอนใช่ไหม”

“อ้อ”

“อย่าเดินไปอ่านหนังสือไป มันอันตราย”

“ฮะ? อ้อ โอเค...”

“ฉันไปนะ”

ตุ๊กตาห้อยกระเป๋าหล่น จนถึงตอนนี้อาจจะเรียกได้ว่าโชคไม่ค่อยดีเท่าไร ทว่าคนที่เก็บมันไว้ให้ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นโฮแทแล้วเขายังถามย้ำเพื่อยืนยันว่ารู้จักชื่อของมินซอนอีกด้วย

หากอยากจะเรียกว่าเป็นความบังเอิญเล็กๆ หรือโชคดีก็คงพอฟังเข้าที แต่มินซอนในตอนนั้นยังไม่คู่ควร เธอได้แต่กุมแก้ม

ที่ร้อนผ่าวขึ้นเล็กน้อยและจมอยู่กับความคิดในหัว

“วันนี้ไฮเทคก็หล่ออีกแล้ว แล้วก็เหมือนจะมีอะไรบางอย่างต่างจากคนอื่น”

“สเปกเธอคือแบบนี้หรือ”

จินฮีที่ตามมาตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้เดินเข้ามาหาและถามคำถามนั้น มินซอนจึงตื่นขึ้นมาจากสภาพที่แทบจะเรียกได้ว่าเหม่อลอย เกรือบซ่อนมือที่ใช้กุมแก้มเอาไว้ข้างหลัง

แต่ไม่ว่ายังไง หมอนี่ก็คงเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบแล้ว

“ไม่รู้”

อยู่ๆ ก็รู้สึกเขินอายขึ้นมาเหลือเกินเสียอย่างนั้น

“อ๋อนโยน แกมเป็นนักเรียนดีเด่น จะว่ายังไงดี...แต่ในขณะเดียวกันก็เหมือนมีความร้ายกาจซ่อนอยู่...อ้อ สไตล์เดียวกับตัวร้ายที่เธอพูดถึง”

บางครั้งจินฮีก็เหมือนจะรู้จักมินซอนดีกว่าตัวมินซอนเองเสียอีก

จริงๆ แล้วมินซอนใจเต้นตั้งแต่เห็นไฮเทคครั้งแรก

รูปร่างสูงและเส้นผมสีดำสลวย ปากได้รูปที่มีเสน่ห์ที่ยิ่งขึ้นไปอีกเวลายิ้ม ผิวไม่ดำไม่ขาว...ต้องเรียกว่าสีน้ำผึ้งหรือเปล่านะ

บนร่างกายของไฮเทค สิ่งที่ถูกใจเธอเป็นพิเศษคือดวงตาเรียวยาว รูปตาเดียวกับสีแดงเรื่อที่อยู่รอบๆ นั่นก็มีเสน่ห์ ตาม

คำพูดของจินฮีต้องเรียกว่า ‘หล່ร้าย’ หรือเปล่านั้น

“ใช่ไหมล่ะ”

อยู่ๆ มินซอนก็ลืมความเขินอายไปหมด และถามจินฮีกลับด้วยเสียงที่สูงขึ้นหนึ่งโทน

“เฮ้อ พักมินซอน หยุดเลยนะ...ชนโไฮเทเหมาะสมกับเธอหรือไงกัน”

“ดูจากที่เรารู้จักชื่อฉัน ก็น่าจะสนใจกันอยู่บ้างไม่ใช่หรือ”

“อาจจะไม่ใช่ก็ได้ คงเป็นแค่จิตสำนึกในฐานะประธานนักเรียนนั่นแหละ”

“แต่ยังไงวันนี้ก็น่าจะมีอะไรดีๆ บ้างนี่นา”

“จะลากมายันเรื่องนี้เลยหรือ”

“นี่แหละสัญญาของการเริ่มต้น”

“เอาเถอะ เธอนี่โลกสวยตัวแม่เลย”

มินซอนยกมือสองข้างขึ้นทำเอวราวกับประกาศชัดว่าจะไม่ล้มเลิกความคิด ส่วนจินฮีถอนหายใจสั้นๆ เขือกหนึ่งแล้วยกมือสองข้างขึ้นเป็นเชิงยอมแพ้

ทันใดนั้นเอง โทรศัพท์ในกระเป๋าเสื้อก็สั่น

“แทฮีหรือ เพิ่งไปเมื่อกี้เองนี่ ทำไมถึงโทร...ฮัลโหลค่ะ”

สถานที่ที่แทฮีเรียกมินซอนมาพบคือคาเฟ่ใกล้โรงเรียน

“นี่ เธอเพิ่งออกมาเมื่อกี้เอง ทำไมเรียกฉันมาหาแล้วล่ะ”

มินซอนถามขณะนั่งลงตรงข้ามแทฮี

“ไม่มีอะไร”

“คิดถึงฉันขนาดนั้นเลยเหรอ”

“อือ...”

แทฮีเอาแต่หลบสายตา ไม่เหมือนปกติที่อยู่ด้วยกัน มินซอนตั้งใจจะถามว่ามีอะไรหรือเปล่า แต่เธอก็ตัดสินใจเงียบไว้ก่อน

“เล่มนี้ฉันอ่านเกือบจบแล้ว เดี่ยวจะรีบอ่านแล้วให้เธอยืมนะ” มินซอนเอ่ยพร้อมหยิบหนังสือการ์ตูนที่พูดถึงเมื่อกี้ขึ้นมา

“อ้อ ได้ ฉันก็ต้องอ่านเล่มก่อนหน้าบ้างแล้ว...”

คนกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาตรงหน้าคนทั้งคู่ที่กำลังนั่งอ่านหนังสือการ์ตูนอยู่ตรงข้ามกัน ผู้หญิงสองคน ผู้ชายหนึ่งคน มินซอนเองก็คุ้นหน้าคุ้นตาดี เพราะพวกเขาคือกลุ่มอันธพาลที่มีชื่อเสียงในโรงเรียน

คนแรก ซอฮยเจจี เธอผอมเพรียวและสวยอย่างกับนางแบบ แต่มีสีหน้าเย็นชาตลอดเวลา คงเป็นเพราะใบหน้าเรียวและรูปตาที่เฉยๆ เธอจึงดูละม้ายคล้ายจิ้งจอกยิ่งนัก ดูเป็นคนที่มีปากมีเสียงที่สุดในกลุ่มสามคน

ซเวเซมิน เธอมีหน้าตาเป็นมิตร อีกทั้งยังมุนษยสัมพันธ์ดี จึงเป็นเด็กผู้หญิงที่มีชื่อเสียงทั้งในหมู่ชายและหญิง แต่ก็ไม่รู้ว่าเธอเริ่มคบหากับคนกลุ่มนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่

พักยงเจ โบหน้าได้รูปชาวสะอาดรับกับผิวขาวๆ นี้ จะเรียกว่าหนุ่มหน้าสวยก็คงไม่ผิดนัก แต่เดิมที่เขามิ่ทำที่ชอบกอดชั่อยู่แล้ว และยังมีข่าวลือว่าหมัดไม่เป็นสองรองใครด้วย โดยเฉพาะในหมู่

เด็กผู้ชาย เขาเป็นคู่ต่อสู้ที่น่ากลัวทีเดียว ถึงจะมีพวกเด็กผู้หญิง
ที่ชอบเขาแค่เพราะหน้าตาด้วยก็เถอะ

“โห ภาพนี้น่ะอะไรกันเนี่ย”

“หมูสองตัวอ่านหนังสือการ์ตูนอยู่หรอ”

ยงเจถามด้วยใบหน้าที่แสดงออกถึงเจตนาเหน็บแนม และ
เซมินก็พูดเสริม คนโง่ยังรู้เลยว่านี่หาเรื่องกันชัดๆ

เพื่อกดข่มความกล้าที่เกิดขึ้น ‘โลกสวยตัวแม่’ อย่างมินซอน
ที่มีงานอดิเรกเป็นการจินตนาการเรื่องไร้สาระกำลังนึกภาพสามคน
นี้ยืนเรียงกันแล้วใช้กันเขียนชื่อของตัวเองกลางอากาศ

พักยงเจ ฮอฮยจี ชเวเซมิน ฮยเจีที่มีคำว่า ‘ฮย’ ซึ่งเป็น
ตัวอักษรที่เขียนยากดูจะเสียเปรียบ แต่คำว่า ‘พัก’ ที่ต้องใช้
การเคลื่อนไหวไว้อย่างคล่องแคล่วเองก็ไม่ง่าย ระหว่างที่กำลังเขียน
‘~’ ทางตรงส่วนกันของยงเจมีเสียงดังแพรดออกมา...

มินซอนยึดจับความคิดที่ลอยไปไกลกว่าสองแสนปีแสง
จนไปตกอยู่แถวๆ กาแล็กซีแอนดรอเมดาไว้ และพยายามเอ่ย
ทักทายอย่างไม่สะทกสะท้าน

“สวัสดีจ๊ะ...ฮยจี เซมิน ยงเจ”

“นี่ อย่ามาเรียกชื่อพวกฉันนะ”

“ถ้ามีคนเข้าใจผิดว่าเราเป็นเพื่อนกับพวกเธอจะรับผิดชอบ
ยังไง ถ้าจะมาทำอะไรแบบนี้ข้างนอกอย่างน้อยก็ถอดชุดนักเรียน
หน่อยเถอะ โรงเรียนชายหน้าจะแย่อแล้ว”

มินซอนยิ้มอย่างประหม่าและขอโทษยงเจกับเซมินที่ตะคอก

อยู่ตรงหน้า

“ขอโทษ...”

ฮเยจีฉวยเอาหนังสือการ์ตูนที่อยู่ในมือมินซอนไป เธอเปิดหนังสือผ่านๆ อย่างรวดเร็ว ใช้สายตามองเพียงปราดเดียวแล้ว เอ่ยถามมินซอน

“เรื่องนี้สนุกเธอ?”

“ฮะ?”

“ฉันถามว่าสนุกไหม?”

“อ้อ อ้อ”

“งั้นให้ฉันยืมหน่อย?”

“แต่เล่มนี้ต้องให้เทฮียืมก่อนนะ”

เมื่อมินซอนตอบ ฮเยจิก็นำไปถามเทฮีทันที

“เฮ้ย! เล่มนี้ให้ฉันยืมก่อนได้ใช่ไหม?”

“อ้อ...”

เทฮีพยักหน้าตอบโดยไม่กล้าสบตากันตรงๆ ด้วยซ้ำ

ฮเยจีหันขวับไปหามินซอนด้วยสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่องแล้ว

เอ่ยออกมาอีกครั้งว่า

“เธออนุญาตแล้ว ให้ฉันยืมสิ”

“...แล้วจะคืนเมื่อไรเธอ?”

“ฉันคงไม่ค่อยมีเวลาอ่านหรอก อีกสิบปีเป็นไง?”

“สิบปีเธอ คือมัน...”

“อะไร ให้เธอยืมได้ แล้วทำไมให้ฉันยืมไม่ได้” ฮเยจีถาม

พลางจ้องเขม็ง

“เฮ้ย หมูมันเลือกปฏิบัติกับคนได้ด้วยหรือไง”

“ได้!”

ใครบางคนพูดขัดคำเยาะเย้ยของเซมินขึ้นมาอย่างเฉียบขาด
ความเงิบสลับปกคลุมคาเฟออยู่ครู่หนึ่ง

นั่นโฮแทจริง ๆ เหรอ ถึงจะขี้ตาแล้วลองเพ่งมองดูอีกครั้ง
แต่สิ่งที่มินซอนเห็นนั้นไม่ผิดแน่ คนคนนั้นที่มองจากไกลๆ เพียง
แวบเดียวก็ยิ่งรู้ว่านี่ใคร ฮนโฮแทเพียงจะเข้ามาในคาเฟ่

การได้พบกับโฮแทที่นี่คงเป็นเรื่องบังเอิญ แต่ทันทีที่มอง
สบดวงตาระหว่างและเย็นชาค่านั้น ความคาดหวังก็เริ่มเบงบานอยู่ใน
ในมุมหนึ่งของหัวใจ มินซอนดีใจแต่ก็รู้สึกแปลกๆ อีกทั้งยังรู้สึก
กลัวขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผล

“พวกนายทำอะไรกันอยู่” โฮแทถามเช่นนั้นพลางจ้องยงเจ
ฮยเจี และเซมินเขม็ง

“แค่เล่นสนุกกับพวกนี้เอง”

“เล่นเหรออ ช่มชู้นี่เรียกว่าเล่นเหรออ”

“เฮ้ย! เราช่มชู้พวกเธอเหรออ” เซมินเร่งให้มินซอนตอบ

“คือว่า...”

“ถามว่าเราช่มชู้พวกเธอหรือไง!”

ยงเจตะโกน และในขณะที่เดียวกัน กำปั้นของโฮแทก็ลอยไป
ปะทะใบหน้าของยงเจ

“ทำอะไรของนาย!” ฮยเจีตะคอกเหมือนจะพุ่งเข้าไปใส่โฮแท

ให้ได้

“ถ้ายังรังแกสองคนนี้อีก พวกนายตายแน่ ไอ้พวกชั้นต่ำ”

“เหอะ เหลวไหลชะมัดเลยวะ เฮ้ย! นายเป็นบ้าหรือ บ้าไปแล้วหรือไง!”

ยงเจซึ่งกำลังลูบคางข้างที่เจ็บเพราะโดนโศเทต่อยริบลาก ฮเยจีที่อยู่ๆ ก็โวยวายขึ้นมาไปทางประตูคาเฟ่ เซมินเองก็ช่วยอีกแรง

“ปล่อย! บอกให้ปล่อยไป! นี่ เดี่ยวนายได้ตายแน่ ปล่อย!”

“ไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

“อือ ขอคุณนะ” มินซอนขอบคุณโศเทที่ที่ยังอยู่ในสภาพมีนง

“เฮ้อ พวกขยะสกปรกนั่น”

“นายไม่กลัวหรือ”

“กลัวอะไร”

“ก็พวกนั้นทั้งสู้เก่ง แถมยังมีคนมากกว่าอีก”

โศแทยืม รอยยิ้มของโศเทที่ได้เห็นใกล้ๆ เป็นครั้งแรก ดูดียิ่งกว่าที่เคยจินตนาการไว้มากจนทำให้มินซอนใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“สู้เก่งอะไรละ พวกนั้นอ่อนสุดแล้ว”

“อ่อนหรือ”

“อยู่คนเดียวแล้วทำอะไรไม่ได้สักอย่าง เลยต้องเกาะกลุ่มกันเพราะกลัวไง”

“อ้อ...”

“ไม่พยายามแข็งแกร่งขึ้นด้วยตัวเอง เอาแต่เกาะกลุ่มกัน
ซ่อนความอ่อนแอไว้เลยไม่มีอะไรพัฒนา ก็ได้แค่ทำเป็นเก่งต่อหน้า
คนที่อ่อนแอกว่านั่นแหละ”

“สุดยอดเลย”

“สุดยอดอะไร”

“นายเท่าเหมือนกันนะ”

“ไม่หรอก ขอโทรศัพท์หน่อยสิ ฉันจะให้เบอร์ไว้นะ ถ้า
พวกนั้นมารังแกอีกก็ติดต่อมาเลย”

“อ้อ เอ่อ นี่...”

ไฮเทรรับโทรศัพท์ของมินซอนมาแล้วพิมพ์เบอร์ลงไป
มือของมินซอนที่ยื่นไปรับโทรศัพท์คืนสัมผัสกับปลายนิ้ว
ของไฮแทครูหนึ่ง

ตึกตึก...ตึกตึก...ตึกตึก... หัวใจเต้นเสียงดังจนเหมือนในหู
ได้ยินเสียงทุกจังหวะ ไม่แน่อาจจะส่งไปถึงไฮแทผ่านปลายนิ้วด้วย
ก็ได้ ไม่สิ ไม่ใช่ว่าทุกคนที่อยู่แถวนี้ได้ยินกันหมดแล้วหรือ

“เจอกันที่โรงเรียนนะ”

ไฮแทบอกลาพร้อมรอยยิ้มก่อนจะจากไป
มินซอนจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวอีกครั้ง รู้เบอร์โทรศัพท์
ของไฮแทแล้ว เขาเป็นคนให้เองด้วย!

ตึกตึก ตึกตึก แล้วก็ตึกตึก เสียงจังหวะหัวใจที่ดังก้อง
เริ่มจะเหมือนจังหวะเต้นแท้ๆเข้าไปทุกทีแล้ว

มินซอนนอบคว่ำ มองหน้าจอโทรศัพท์มือถืออยู่บนเตียง
เอาแต่เปลือยหลุดยิ้มออกมาเรื่อยๆ อย่างไม่อาจปิดบังได้

จินฮีพูดออกมาหนึ่งประโยค

“โธ่เอ๊ย...ชอบใจจะแย่เลยสิ”

“ขนาดนี้แล้วก็น่าจะเป็นไปได้ไม่ใช่เหรอ”

จินฮีสั่งสัญลักษณ์โอเคอย่างยินดีให้แก่คำถามของมินซอน

“นั่นสิ ขนาดนี้แล้วจะบอกว่าไม่ใช่ก็คงไม่ได้”

“ใช่ไหมล่ะ”

ทันใดนั้นเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น คำสองคำปรากฏชัดอยู่บน
หน้าจอ...โฮแท

มินซอนรับโทรศัพท์ในสภาพมึนงง

“ฮัลโหลคะ อือ โฮแท...!”

“ชนโฮแท!”

“อ้อ มาแล้วเหรอ”

เมื่อมินซอนเรียก โฮแทก็หันหลังมาทันที

มินซอนตื่นตื่นอยู่หอรอกที่อีกฟายนด์ให้มาเจอกันกะทันหัน
แต่เพราะเรื่องที่คาเฟ่เมื่อกี้ เธอจึงกังวลว่าจะต้องเจอเรื่องปวดหัว
อีกหรือเปล่า

“มีอะไรเหรอ”

“ไม่มีอะไรหอรอก...อ่านี่”

โฮแทยื่นตุ๊กตาห้อยกระเป่ารูปกระต่ายสีแดงที่ปกคลุม

ด้วยขนฟูๆ มาให้

“ว้าว น่ารักจัง!”

มินซอนรับตุ๊กตามาอย่างเพลิดเพลิน ลูบๆ คลำๆ จับมันอยู่ตั้งหลายครั้ง เหมือนหัวใจคลายกังวลลงโดยอัตโนมัติจากสัมผัสอ่อนนุ่ม รับรู้ได้ถึงไออุ่นทุกครั้งที่ใช้มือจับ หากเราสัมผัสความรู้สึกที่ได้จริงก็คงรู้สึกแบบนี้ละมัง

“ครั้งก่อนเธอทำตุ๊กตาห้อยกระเป๋าหลุดไป”

“อ้อ...จริงๆ มันไม่เป็นไรเลยนะ”

ความจริงตัวมินซอนเองลืมไปแล้วด้วยซ้ำ แน่นนอนว่าเพราะโฮแทเป็นคนเก็บมาคืนให้ เธอจึงเก็บรักษาตุ๊กตาที่หล่นไปตัวนั้นไว้อย่างตั้งใจด้วยอีกความหมาย แต่ดูเหมือนโฮแทจะยังติดใจกับเรื่องนี้อยู่

“หรือว่าเธอไม่ชอบเหรอ”

“เปล่าๆ ไม่ใช่อย่างนั้น...แค่รู้สึกขอบคุณ แล้วก็ขอโทษด้วย”

“เธอพูดขอบคุณบ่อยเหมือนกันนะ”

โฮแทพูดราวกับจะหยอกล้อ มินซอนอึ้งไม่รู้จะตอบอะไรจนได้แต่เกาหัว

“อย่างนั้นเหรอ”

“แล้วก็ถ้าเธอไม่ว่าอะไร เราห้อยคู่กันดีไหม”

โฮแทเอาตุ๊กตาห้อยกระเป๋าออกมาอีกตัว เขาถามด้วยน้ำเสียงขาดความมั่นใจไม่เหมือนอย่างเคย ตุ๊กตาตัวนั้นเหมือน

กับที่ทำให้มินซอนมา ต่างกันแค่เป็นสีชมพูอ่อน

“ทำไม”

“ที่จริงฉันชอบเธอมาตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้ว”

“ฉัน ฉันนะเธอ”

“อาจจะเร็วไปหน่อย แต่ถ้าเธอโอเค เรามาคบกันใหม่”

“คบกับฉันเนี่ยนะ”

พระเจ้าช่วย สิ่งนี้ไม่เหมือนกับจินตนาการที่มินซอนคิด
อยู่เสมอ เป็น ‘ความจริง!’ หนึ่งในร้อยเปอร์เซ็นต์ที่ได้เห็นกับตา
ได้ยืนกับหู

แม้มินซอนจะสงสัยในความจริงที่เผลอก้าวเท้าเข้ามาเหยียบ
โดยไม่รู้ตัวในเวลานี้ แต่ความรู้สึกดีใจมีมากกว่า

ปกติแล้วมินซอนไม่เคยนึกอีกจกเวลาเห็นคนอื่นคบกัน
เธอไม่ชอบการประเมินค่าสิ่งต่างๆ อย่างรูปร่างหน้าตา นิสัย หรือ
ครอบครัวของอีกฝ่ายอย่างกับจะตีราคา คบหากันเหมือนเพื่อเป็น
ของตกแต่งเอาไว้โชว์ แล้วเลิกกันไป

แน่นอนว่าสิ่งที่ทำให้มินซอนเริ่มสนใจในตัวโฮแทคือหน้าตา
เหมือนกัน แต่สิ่งที่ดึงดูดใจมากกว่าคือทำที่เหมือนตัวเองอยู่เหนือ
ทุกสิ่งทุกอย่างและมองโลกได้อย่างทะลุปรุโปร่ง ต่างจากเด็ก
คนอื่นๆ ในวัยเดียวกัน

โดยเฉพาะภาพลักษณ์ดั้งตั้งแต่ก็ยังอ่อนโยนที่เขาเผยให้
เห็นในช่วงนี้ มันสมบูรณ์แบบแบบเสียจนเธออยากจะออกปากชม
ตัวเองที่ ‘ค้นพบ’ เขา

ใช้แล้ว เหมือนอย่างที่ฉันคิดเลย ไฮเทคไม่เหมือนคนอื่น หากเป็นไฮเทค เขาอาจจะชอบฉันอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็ได้ ฉันเองก็จะทำอย่างนั้นด้วยแน่นอนเหมือนกัน

“ไม่อยากจะคบเหรอ”

“เปล่า ไม่ใช่ไม่อยาก...แต่นายกับคนอย่างฉันนี่นะ”

แม้จะเป็นสิ่งที่วาดฝันมาตลอด แต่มีินซอนที่ยังคงลิ่งเลอยู่ระหว่างพรมแดนของความจริงกับความฝันก็ถามกลับไป

“คนอย่างเธอนั้นเหรอ อย่าดูถูกตัวเองสิ เธอทั้งสวยแล้วก็น่ารักถึงขนาดนี้”

“จริงเหรอ”

“อ้อ ในสายตาฉัน เธอสวยที่สุดในโลกแล้ว”

“ไฮเทค...”

ใบหน้าและริมฝีปากของไฮเทคค่อยๆ ไกลเข้ามา มีินซอนหลับตาแน่นโดยไม่รู้ตัว

แต่ริมฝีปากเราไม่ได้สัมผัสกัน

เสียงกดชัตเตอร์ดังชะงัดขึ้นตรงหน้าแทน ใบหน้าของมีินซอนที่หลับตาและยื่นริมฝีปากปรากฏอยู่เต็มหน้าจอโทรศัพท์ของไฮเทค

เสียงขำพริตหลุดออกจากปากไฮเทคในขณะเดียวกัน เสียงหัวเราะเบาๆ กลายเป็นดังลั่นในเวลาต่อมา รวากับว่าได้ทำสิ่งที่สนุกที่สุดในโลกสำเร็จอย่างน่าพอใจ ไม่รู้ว่าจะหยุดเสียงหัวเราะเหมือนเด็กที่ไม่รู้ว่าสิ่งที่ตัวเองทำลงไปเลวร้ายแค่ไหนได้อย่างไร

“แม่งเอ๊ย โคตรตลกเลย!”

โฮเททท์หัวเราะออกมาราวกับคนบ้าโซว์หน้าจอโทรทัศน์ที่ให้พวกฮยเจีทท์โผล่มาจากข้างหลังตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ดู

“เฮ้ย คุณนี่ดี โคตรตลกเลยใช่ปะ”

“เอาออกไป สกปรก”

ฮยเจีทท์น้ำหงิก

“อา สีหน้าแบบนี้! สีหน้าที่เข้าใจความจริงแล้วแต่ยอมรับไม่ได้นี่มัน! ถูกใจชะมัดเลย”

เมื่อมินซอนก้มหน้าหลบ โฮเททท์เซยคางบังคับให้เงยหน้าขึ้นมา

“อย่าหันหน้าหนีนะนั่งหม้อ่วน ฉันพยายามไปตั้งเท่าไรเพื่อจะได้เห็นสิ่งนั้นะ”

คิดอะไรไม่ออกเลย จะพูดอะไร หรือควรทำยังไงดี

ไม่แน่ความรู้สึกโกรธแค้นแรงอาจจะเสียดแทงเข้ามาในร่างกายก่อนหัวจริงๆ เพราะอย่างนั้นถึงได้แสบเหมือนถูกเผาในกองไฟถึงได้เจ็บปวดเหมือนโดนมีดแทง

สายตาของโฮเททท์มองมินซอนนั้นยิ้มเยาะกันโดยไม่ปิดบัง ฉะนั้นเธอจะชอบคนอย่างเธอ กล้าดียังไงถึงคิดแบบนี้ ดวงตาของเขากำลังพูดอย่างนั้นอยู่

“ไอ้เวรโรคจิตนี่นะ...” ยงเล่ายหัวไปมา

โฮเททท์ตอบโต้คำพูดของยงเจกัลบราวกับจะเสียมสอน

“เห็นแล้วเข้าใจหรือยังที่นี่ คนเราเวลาถูกคนที่เชื่อใจหักหลัง

ก็ทำหน้าอุบาทว์อย่างนี้แหละ ต่อให้โดนเราแก้งไปก็เท่านั้น ไม่ได้เห็นอะไรแบบนี้หรอก เวลาปกติควรจะทำหน้าอย่างนี้บ้างนะ”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ แล้วที่อยู่ๆ ก็ตื่นสลดต่อหน้าฉันล่ะ”

ยงเจ็ทยังไม่หายเจ็บจากการโดนชกในคาเฟ่ถามเสียงแข็ง

มินซอนหุ้อือราวกับขึ้นเครื่องบินแล้วบินขึ้นไปยังที่สูงๆ

สิ่งที่ไฮแทกกับยงเจ็ทคุยกันเหมือนเป็นเพียงอาการหูแว่ว

“ไม่รู้จักการแสดงแบบเมธอด² เหรอ ฉันคิดว่าตัวเองเป็นผู้พิทักษ์ความยุติธรรมจริงๆ ไง พวกนายจะได้ดูเหมือนขยะ”

“ช่างเถอะ จัดการให้มันจบๆ ไปได้แล้ว เฮีย นิ่งหมู!”

เซมินใช้มือโอบไหล่แทฮีและลากตัวเธอเข้ามา แทฮียังคงไม่กล้าเงยหน้า

“พลอตนี้เธอเป็นคนเขียนเลยนะ ที่ตกลงกันว่าถ้าไฮแทพอใจจะให้เธอเลิกเป็นเมินะ ว่าไฮแท แบบนี้พอใจหรือเปล่า”

“พอใจมาก”

หลังจากไฮแทส่งสัญญาณโอเคให้ ยงเจ็ทจึงใจปรบมือให้แทฮี

สติกลับมาในตอนนั้น เหมือนหัวจืดเท้าถูกน้ำผสมน้ำแข็ง สาดใส่ เหมือนถูกโยนให้ตกลงมาจากที่สูง

“เจอพรสวรรค์ของตัวเองแล้วนี่ ทีนี้ไปเป็นนักเขียนเถอะ

---

² Method Acting คือการแสดงแบบเข้าถึงบทบาทของตัวละครที่ได้รับ จนแทบจะเรียกได้ว่ากลายเป็นตัวละครนั้นจริงๆ

ไป”

“คราวนี้ถือว่าทำตัวโรคจิตสุดๆ ไปเลยนะ”

ไฮเททพูดกับยงเจและฮเยจีที่กำลังเหน็บแนมอย่างมีน้ำใจ

“ฉันจะบอกพ่อให้เขียนจดหมายแนะนำให้คุณละครับบ๊ีบ ถือเป็นธุรกิจที่กำไรเห็นๆ เลยไม่ใช่หรือไง”

“นี่ ตอนนี้อยู่ไม่ใช่เบ้ของเราแล้ว ไปได้แล้ว”

เซมินปล่อยไหล่ของแทฮีที่เธอคอยจับไว้แน่นออก แต่ไฮเททกลับขวางทางแทฮีที่พยายามจะออกไปจากที่นี่ไว้

“เดี๋ยวก่อน หักหลังเพื่อนสนิทแล้วรู้สึกยังงี้บ้างละ เอาเข้าจริงก็สนุกใช่ไหม”

“นี่ หยุดเถอะ!”

เซมินห้ามเพราะคิดว่าไฮเทททำเกินไป

“อยากตายหรือ”

“ขอโทษ...”

เมื่อโดนไฮเททตอกกลับ เซมินก็ใจฝ่อและขอโทษทันที

“รีบพูดสิ รู้สึกยังงี้บ้าง”

“มินซอน ขอโทษนะ...ฉันเองก็อยากรอด...”

แทฮีซึ่งเป็นเพื่อนที่สนิทที่สุด ไม่ลี ‘เคยเป็น’ เพื่อน ระเบิดร้องไห้ออกมา

“เฮ้อ ไม่มีศักดิ์ศรีบ้างเลยสินะ ยอมทำให้ชีวิตเพื่อนพังไม่มีชิ้นดี ขอแค่ตัวเองรอดก็พออย่างนั้นหรือ”

“...”

“ถ้ายายนั่นมีแผลใจจนเชื่อใจใครไม่ได้แล้วจะทำยังไง เธอนี้
ขยะสกปรกไว้จิตสำนึกจริงๆ ไส้หัวไปได้แล้ว”

“หือ?”

“บอกให้ไส้หัวไปไง”

เมื่อโฮแทพุดจบ แหะฮึกวี่งหนีด้วยความหวาดกลัว

“เอาละ ต่อดีเธอคือเบ๊ของพวกเรา”

หลังจากได้ยีนสิ่งที่เซมินพูด มินซอนจึงเข้าใจ แหะฮึกตกลง
เข้าร่วมแผนการที่คาดไม่ถึงนี้ ด้วยเงื่อนไขที่ว่ามินซอนจะเป็นคนถูก
รังแกแทนตัวเอง

เมื่อในห้องเรียนยังคงมีผู้ล่า แหะฮึกก็ไม่มีวันหายไป แหะฮึก
จะยังคงมีอยู่ แต่บางครั้งอาจจะมีจำนวนน้อยลงบ้าง เพิ่มขึ้นบ้าง
หรือเปลี่ยนเป้าหมายก็เท่านั้น

ยงเจเอ่ยออกมาอย่างเย็นชาราวกับจะตอกย้ำความคิดของ
มินซอน

“เตรียมพร้อมรับคำสั่งตลอดเวลา ตอบแชตให้ไว รับโทรศัพท์
ภายในสิบวินาที ไม่งั้นตายแน่ เข้าใจไหม”

“ต่อดีมาสนุกกับฉันเถอะ”

โฮแทยื่นหน้าเข้ามาใกล้มินซอนแล้วยิ้มกว้างให้เห็น แม้แต่
ระหว่างที่ถูกคนในกลุ่มลากออกไปไกล ใบหน้าที่มินซอนเคย
ชื่นชอบและปรารถนานั้นก็ยังมีลมและล้อเล่นกับเธอ

“รักนะ หือ? รักเธอนะ!”

“วันนี้เรื่องดีๆ...ไม่มีสักอย่างเลยสินะ”

มินซอนค่อยๆ ทรุกลงกับพื้น

ตั้งแต่วันนั้น มินซอนก็กินไม่ได้ บอนไม่หลับ ได้แต่นอนนิ่ง
เหมือนกองโคลนที่กระจายอยู่บนเตียงเท่านั้น

จินฮีที่ทนดูไม่ได้ยังคงบ่นไม่เลิก

“จะอยู่อย่างนี้ไปจนถึงเมื่อไหร่ นี่ผ่านมาเป็นเดือนแล้วนะ”

“...นายรู้ไหม เขาว่าแมงกะพรุนไม่มีหัวใจ เครื่องในก็ไม่มี
เพราะอย่างนั้นเลยสามารถลอยไปลอยมาในทะเลได้ตลอดไปโดยไม่
ตาย”

“เฮ้อ พักมินซอน พุดบ้างอะไรของเธอ”

“ถ้าเกิดเป็นแมงกะพรุนก็คงดี”

“แต่เธอเกิดมาเป็นคนแล้วไง”

“ตายดีกว่า”

“อะไรนะ”

“ถึงอยู่ไป ยังไงฉันก็ต้องตายเพราะพวกนั้นอยู่ดี”

“ไม่ใช่สักหน่อย ทำอย่างกับพวกนั้นจะฆ่ากันจริงๆ อย่าง
นั้นแหละ อีกอย่างเธอไม่ได้ทำอะไรผิดเลย ทำไม่ถึงต้องเป็นคน
ที่เจ็บปวดด้วย”

“...”

“ฉันพุดถูกไซ้ไหมล่ะ เธอโดนมาครั้งหนึ่งแล้ว ทำไมต้อง
โดนต่อไปเรื่อยๆ ด้วย”

“...”

“แปลกจะตายไม่ใช่เหรอ แบบนี้มันแปลกไม่ใช่หรือไง” จินฮี
จับตัวมินซอนแล้วเขย่า

“ฉันเองก็ไม่รู้! ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน”

ไม่ได้อยากร้องไห้เลยสักนิดจริงๆ นะ แต่น้ำตามันระเบิด
ออกมาโดยไม่สนความตั้งใจของมินซอนเลย บางอย่างจากส่วน
ที่อยู่ลึกลงไปข้างในพุ่งขึ้นมาไม่หยุด ลมหายใจหอบกระชั้น น้ำตา
ไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดไหล

เมื่ออยู่ๆ ก็นึกอะไรบางอย่างออก จินฮีที่นั่งเสียบอยู่ข้างๆ
ราวกับโดนเปิดปากจึงเริ่มพูดขึ้นมา

“ใช่แล้ว เธอตายไปครั้งหนึ่งแล้วแหละ”

“อะไรนะ”

“ฉันบอกว่าเธอตายไปแล้ว เหมือนอย่างที่คุณพูด” จินฮี
มองตรงเข้าไปในดวงตาของมินซอน “มินซอนใช้ชีวิตเป็นมินซอน
ต่อไปไม่ได้อีกแล้วสิ”

“ฉันจะทำยังไง”

“ไหนเมื่อตายไปแล้วก็ต้องฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้ง”

“คืนชีพอีกครั้งเหรอ”

“เกิดใหม่กันเถอะ”

“ฉันกลัวการเชื่อใจคนอื่น กลัวที่จะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป”

“ฉันจะเป็นแบบนี้ต่อไปเหรอ ไม่ทำอะไรเลยตลอดทั้งชีวิต
นะนะ คงยากหน่อยมั้ง เธอไม่ใช่แมงกะพรุนนี่”

“แล้วฉันต้องทำยังไงล่ะ”

“แก้แค้น”

“ถ้าแก้แค้นแล้วจะกลับมาใช้ชีวิตได้อีกครั้งหรือ”

“อ่า มันก็มีคำพูดแบบนั้นอยู่น่ะนะ ‘การแก้แค้นดีต่อสุขภาพ’”

“ไปเอามาจากไหน”

“ไม่เคยดูหนังเรื่อง *เคลียร์บัญชีแก้แค้นจิตโหด* หรือ”

“อันดับแรกลดน้ำหนักก่อน เอาให้ไม่มีใครดูถูกเธอได้อีกเลย”

จินฮีเป็นคนวางแผน ซึ่งถูกตั้งชื่อว่า ‘โปรแกรมเกิดใหม่เพื่อแก้แค้น (ปัจจุบันมีสมาชิกสองคน)’ และนั่นคือภารกิจแรกของมินซอน

“เธอไม่ได้อ้วนจนถึงขั้นวิกฤต แกรมยังเด็กอยู่เลย แค่ออกกำลังกายแบบแอโรบิก อย่างเช่นวิ่ง ก็คงลดได้เยอะแล้ว”

ถึงจินฮีจะมั่นใจอย่างนั้น แต่คนที่ไม่มีงานอดิเรกอย่างอื่นนอกจากนอนอ่านหนังสืออย่างมินซอน วิ่งได้แค่ร้อยเมตรก็หอบเหมือนจะเป็นลมแล้ว

“วิ่งเร็ว เร็วเข้า ไปเร็ว!” จินฮีที่อาสาเป็นทั้งเพื่อนทั้งโค้ชวิ่งอยู่ข้างๆ พลังร้องตะโกน

“อย่าเร่งสิ! ขาฉันเหมือนมีกระสอบข้าวผูกอยู่ข้างละกระสอบ แกรมยัง...หายใจไม่ทันเลย!”

“นี่แหละ ตัวอย่างของพวกเขา ไม่-ออก-กำลัง-กาย”

“...”

“ทำไงได้ล่ะ วิธีแก้สำหรับคนที่ออกกำลังกายไม่พอก็มีแต่
การออกกำลังกายนี่แหละ”

ถึงยังไงก็ไม่มีอย่างอื่นให้ทำอยู่แล้ว มินซอนจึงวิ่ง

แม้ตอนแรกเป้าหมายจะดูเลื่อนรางไร้ที่แวว แต่เมื่อวันเวลา
ผ่านไป สีสันของทิวทัศน์ที่เคยมองข้ามก็ชัดเจนขึ้นมา ทั้งวันที่
ดอกไม้ผลิบาน วันที่ดอกไม้โรยรา หรือวันที่กิ่งไม้โล่งเตียนถูกหิมะ
ตกลงมาปกคลุมในชั่วข้ามคืน

คืนวันที่แขนขาเคลื่อนไหวโดยไม่ต้องนึกคิดราวกับเครื่องจักร
ผ่านไป ความคิดในหัวปลอดโปร่งขึ้นเหมือนถูกชำระล้างด้วย
น้ำเย็น

ติก ติก ติก...ไม่รู้ว่าก้าวอย่างที่เดินอยู่ทุกวันมาขึ้นราวกับ
ติดปีกตั้งแต่ตอนไหน

ระหว่างนั้นจึงได้ค่อยๆ จัดการความคิดไปด้วย

ตอนแรกที่หนีจากโรงเรียนและขังตัวเองไว้ในบ้าน การต้อง
ทนกับความรู้สึกอับอายจากความคิดที่ว่ารูปที่ถูกถ่ายไว้ในโทรศัพท์
ของโฮแทกแพร่กระจายไปทั่วจนถูกคนทั้งโรงเรียนหัวเราะเยาะนั้น
ไม่ง่ายเลย นอกจากเขาแต่คิดว่าตัวเองโง่เง่าขนาดไหนแล้ว มินซอน
ก็ทำอย่างอื่นไม่ได้อีก

เวลาผ่านไปราวครึ่งปี มินซอนก็มีเป้าหมายที่แท้จริงเกิดขึ้น
มาทีละอย่าง จะเรียกว่าอะไรก็ได้ทั้งนั้น แก่แค่นหเรอ ฟังดูไม่แย

เลยนะ

ตอนนี้เธอคิดอยู่เพียงอย่างเดียว

‘ปล่อยให้พวกนั้นทำแบบนี้ต่อไปไม่ได้’

โดยเฉพาะคนคนนั้นที่ใช้ประโยชน์จากตำแหน่งประธาน
นักเรียนและอำนาจของพ่อ เรียกพวกอันธพาลมาเป็นมือเท้าเพื่อ
ปกปิดตัวตนที่แท้จริงของตัวเอง ชนโศกแท้ ปล่อยให้คนเลวทราม
อย่างนั้นไว้เฉยๆ ไม่ได้เด็ดขาด

หากยังเป็นอย่างนี้ต่อไป แน่หนอนว่ามันจะไม่จบลงด้วยการ
มีมินซอนเป็นเหยื่อเพียงคนเดียว ต้องซัดขวางไม่ให้เกิดความเสียหาย
อื่นขึ้นอีก แค่เหตุผลนี้เพียงอย่างเดียว สิ่งที่มีนซอนกำลังทำอยู่ก็
ถือว่าเป็นความพยายามที่มีความหมายมากพอแล้ว แม้ไม่รู้ว่าจะ
ได้ผลสักแค่ไหนก็ตาม

หวังว่าจะไม่มีใครต้องมาพบเจอกับความเจ็บปวดเหมือน
ฉันอีก ไม่สิ ต้องไม่มีใครโดนแบบนี้อีก...ความตั้งใจนั้นทำให้การ
ตัดสินใจของมินซอนแน่วแน่ขึ้นทุกวัน

“วันนี้เราจะดูบันทึก”

น่าประหลาดใจที่สิ่งทีจินฮีเปิดให้เล่นซ้ำอยู่บนทีวีคือแอนิเมชัน
ที่มีนซอนชอบ

มินซอนที่จมอยู่กับการฝึกหนักต่อกันทุกวันจนอยู่ในสถานะ
แทบจะกลายเป็นทาสเอ่ยถามออกมาโดยไม่รู้ตัวว่า “เอ๊ะ...วันนี้
วันเกิดฉันหรือ” แล้วได้รับเพียงสายตาเต็มไปด้วยความเวทนา

จินฮีเพิ่มระดับความดังและพูดขึ้นมาเสียงเข้ม “ดูแล้วตั้งใจฟังให้ดี”

เมื่อแอนิเมชันจบไปหนึ่งตอน จินฮีก็ถามขึ้น

“ในนี้มีตัวละครผมสีแดงที่เป็นเพื่อนสนิทตัวเอกอยู่ใช่ไหม คิดว่านักพากย์ของตัวละครนี้รับบททั้งหมดก็ตัวละคร”

“หือ? บทเดียวไม่ใช่หรอ ตัวนี้แทบจะถือเป็นตัวละครรองอยู่แล้วนี่”

“ผิด เพื่อนตัวเอก คุณปู่ข้างบ้าน แมว พี่ชายของตัวละครหญิงที่ตัวเอกชอบ...นับคร่าวๆ แล้วก็สิบบทได้มั้ง”

“ฮะ?”

“นักพากย์เป็นอาชีพที่ยากนะ เพราะไม่ใช่แค่ต้องพากย์เสียงให้ดีและไพเราะ แต่ต้องเปลี่ยนเสียงไปตามตัวละครให้ได้ อย่าง สมบูรณ์แบบ และต้องซ่อนเสียงที่แท้จริงของตัวเองไว้อย่างหมดจดด้วย เพราะฉะนั้นหนึ่งคนจึงสามารถพากย์ได้หลายบทบาทในเวลาเดียวกัน พรสวรรค์สำคัญแน่นอนอยู่แล้วสำหรับเรื่องนี้ แต่ก็ยังมีหลายคน ที่พยายามจนทำได้เหมือนกัน”

ภารกิจที่สองของ ‘โปรแกรมเกิดใหม่เพื่อแก้แค้น’ ที่จินฮีตั้งขึ้นคือการเปลี่ยนเสียง เอาให้สมบูรณ์แบบที่สุด จนแม้แต่เพื่อนสนิทก็ยังจับไม่ได้

แน่นอนว่าสิ่งนี้ถือเป็นเงื่อนไขจำเป็นอย่างไม่อาจปฏิเสธได้ สำหรับการเปลี่ยนเป็นคนที่แตกต่างกันจากก่อนหน้านี้โดยสิ้นเชิง

มินซอนที่ถูกคำพูดของจินฮีโน้มน้าวโดยสมบูรณ์ฝึกซ้อมเปลี่ยนเสียงครึ่งแล้วครึ่งเล่าตั้งแต่วันนั้น

เธอเลือกต้นแบบเป็นนักแสดงหน้าใหม่ที่รับคำชื่นชมเรื่องการใช้คำและการออกเสียงที่โดดเด่นทั้งที่เพิ่งจะอายุครบยี่สิบไปหยกๆ มินซอนเรียนรู้จากผลงานที่นักแสดงคนนี้เล่น และแน่นอนว่าเธอพยายามเก็บทั้งเทคนิคของนักพากย์คนอื่นๆ รวมถึงเสียงของตัวประกอบที่โผล่มาในละครหรือโฆษณาเพียงครู่เดียวไว้ในหูทั้งหมดด้วย

“สวัสดีค่ะ ฉันพักมินซอนค่ะ”

“เหมือนพักมินซอนที่พยายามแก้งทำเป็นไม่ใช่พักมินซอนอะ”

“ไม่มีทางปล่อยผ่านไปง่ายๆ หรอก...คิดไปเองหรือเปล่าว่าอีจินฮีที่กำลังยิ้มพรายอยู่ในตอนนี้ดูสนุกไม่น้อยเลย

“สวัสดีค่ะ! ขอให้เป็นที่ดีนะคะ!”

“เอาใหม่”

“สวัสดีค่ะ...สวัสดีค่ะ สวัสดีค่ะ!”

“เอาใหม่”

“สวัสดีค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ ฉันพักมินซอน เพิ่งย้ายโรงเรียนมาค่ะ ยินดีที่ได้เจอนะทุกคน หวังว่าต่อไปเราจะสนิทกัน”
เสียงที่สดใส ชัดเจน และมีชีวิตชีวาลอยมาปะทะหู
ไม่เคยคิดเลยสักครั้งว่าเสียงแบบนี้จะออกจากปากของ

ตัวเองได้ การฝึกซ้อมต่อเนื่องกันหลายร้อยหลายพันครั้งทำให้
สิ่งนี้เกิดขึ้นได้จริง

แต่จินนี่ที่จมอยู่ในความคิดของตัวเองพักหนึ่งกลับเอียงหัว
ไปมาโดยไร้คำพูด

“รอบนี้ก็ยังไม่ได้เรื่องอีกหรือ เอาใหม่ใหม่”

“เปล่า เสียงโอเคแล้ว ถึงไหนเสียงจะสูงกว่าช่วงกลาง แต่
ก็ฟังดูสุขุม ไม่ได้แหลมปรี๊ด เวลาพูดความเร็วถือว่าสำคัญมาก
จังหวะหยุดกับความเร็วในการพูดดีแล้ว รู้สึกเหมือนเป็นเสียง
ของเด็กผู้หญิงสวยๆ จริงๆ เลยแหละมั้ง”

“ถ้างั้นทำไม...”

คำชมต่อเนื่องที่ได้รับโดยไม่คาดคิดทำให้มินซอนทั้งดีใจ
และกังวล

“ต้องเปลี่ยนชื่อด้วย เพราะมินซอนใช้ชีวิตเป็นมินซอนต่อ
ไปไม่ได้อีกแล้ว”

“ฮะ?”

“ไหนๆ ทำแล้วก็เอาให้สุดไปเลย”

เพราะอย่างนั้น มินซอนจึงมานั่งอยู่หน้าใบเปลี่ยนชื่อในทันที
ชื่อเดิม พักมินซอน เปลี่ยนชื่อเป็น พักยอบิน

เมื่อมอบชื่อใหม่ให้ตัวเองแล้ว ก็เหมือนเพิ่มพลังให้แก่การ
เปลี่ยนเสียงอีกหนึ่งขั้น มินซอนรวบรวมความกล้าแล้วลองฝึกซ้อม

ดูอีกครั้ง

“สวัสดีค่ะ ฉันพักยอบินค่ะ”

แม้จะฟังดูแผ่วเบา แต่เสียงและการออกเสียงแผ่ไปด้วยพลังอย่างชัดเจน อย่างที่จินฮีบอก เป็นเสียงที่ชวนให้นึกถึงเด็กผู้หญิงที่เป็นที่รักของทุกคน แม้แต่ตัวมินซอนเองยังเหมือนจะถูกลอกไปด้วยเลย

ก่อน ‘เปลี่ยนชื่อ’ จินฮีเขียนใบสั่งมาอีกหนึ่งใบ

“หัดแต่งหน้าด้วย พวกวัยรุ่นนะอ่อนไหวกับเรื่องรูปร่างหน้าตายิ่งกว่าใครเลย”

แม้ภาพก่อน-หลังจากวิดีโอสอนแต่งหน้าจำนวนมากที่ซ่อนตัวอยู่ทุกหนทุกแห่งในอินเทอร์เน็ตนั้นเพียงพอจะทำให้ตาลูกวาวได้ แต่หากจะไปให้ถึงจุดนั้น ยังมีภูเขาที่ต้องข้ามอีกหลายลูก

อันดับแรก ต้องเผชิญกับความจริงที่ว่า เครื่องสำอางทั้งหมดที่เธอมีคือโลชั่นที่ใช้ทาหลังล้างหน้าและแฮนด์ครีมที่ซื้อจากร้านสะดวกซื้อเท่านั้น

มินซอนที่ขวัญหนีดีฝ่อ ไม่ลี ยอบินถูกจินฮีผลักดันอย่างหนักแน่น จึงตัดสินใจลองไปแต่งหน้าในร้านขายเครื่องสำอางทั้งหมดในห้างดู หลังจากลองแหวะเวียนไปเป็นสัปดาห์ ในที่สุดเธอก็เจอวิธีการแต่งหน้าที่เหมาะกับตัวเองแล้ว เมกอัปที่เบาบางทำให้หน้าดูเล็กกลงและเครื่องหน้าโดดเด่นขึ้น

ยอบินซื้อเครื่องสำอางที่ร้านนั้นใช้มาทั้งหมด ทั้งมอยล์-
เจอไรเซอร์ช่วยป้องกันปัญหาผิว เอสเซนส์ช่วยให้ผิวเปล่งประกาย
จางๆ รองพื้นและไพรเมอร์ที่ทาบางๆ ได้ไม่ทำให้อึดอัด แต่ช่วย
ให้ใบหน้าเรียบเนียน ดินสอเขียนคิ้วที่ทำให้วาดคิ้วได้อย่างเป็น
ธรรมชาติในบางที อายไลเนอร์สีน้ำตาลเข้มช่วยเพิ่มมิติให้บนและ
ล่างดวงตา มาสคาราที่ทำให้ขนตาดูหนาและยาวขึ้น บลัชสีน่ารัก
และทินต์สีคอรัลอมชมพูที่ไม่ดูเด่นจนเกินไป

โดยไม่รู้ตัว โตะเครื่องแป้งที่เคยมีเพียงโลชั่นและแฮนด์ครีม
กลับเต็มไปด้วยเครื่องสำอางที่ชวนให้เด็กผู้หญิงใจเต้นได้เพียง
แค่มอง

ัดขนตาสามรอบ โดนที่ัดขนตาหนีบเนื้อจนวนร้องกรี๊ดไป
แล้วสองครั้ง ลบเส้นอายไลเนอร์บูดๆ เบี้ยวๆ แล้ววาดใหม่ไปแล้ว
เป็นร้อยรอบ คู่ขนเคยกับเครื่องสำอางที่ตอนแรกไม่รู้จักซื้อด้วยซ้ำ
มากขึ้นจนตอนนี้หยิบจับได้ชินมือ

ด้วยเหตุนี้ ภายในเวลาเพียงหนึ่งเดือน ยอบินก็ไม่วาดอาย-
ไลเนอร์พลาดเพราะมือสั่นหรือแต่งหน้าเข้มเกินไปอีก ใครมองก็รู้
เริ่มแต่งหน้าแบบใสๆ ให้สวยได้อย่างเชี่ยวชาญแล้ว

“เยี่ยม ให้ผ่าน”

จินฮีซุนัวโป่งให้เห็น

เวลาหนึ่งปีที่ไม่รู้ว่าสิ้นหรือยาวผ่านไปเช่นนั้น

มินซอนลองใส่ชุดนักเรียนใหม่ที่ขนาดพอดีตัวเป็นครั้งแรก มองในกระจกแทบไม่เห็นไขมันส่วนเกิน เด็กผู้หญิงเจ้าของผมยาว สีนํ้าตาลเงางามเอ่ยพูดด้วยริมฝีปากทาลิปทินต์ชุ่มชื้น

“ฉัน... พักยอบินคะ”

“ว้าว เหมือนคนละคนเลย”

แม้ว่าจะเข้าไปหน่อย แต่มินซอน ไม่ลื ยอบินก็เอ่ยขอบคุณ จินฮีที่แสดงความประทับใจ

“ขอบคุณนะ เพราะนายทั้งนั้นเลย”

จินฮีเผยรอยยิ้มน้อยๆ

“ฉันทำอะไรที่ไหน ฉันเป็นแค่ภาพหลอนที่เธอสร้างขึ้นมานะ”

“อือ”

เมื่อยอบินพยักหน้ารับ จินฮีก็หายไปราวกับไม่เคยอยู่ตรงนี้มาก่อน

ยอบินรู้สึกหน้ามืดเป็นอย่างมากจนเดินโซเซ

เมื่อนึกถึงสิ่งที่ลืมไปแล้ว หรืออาจจะต้องเรียกว่าสิ่งที่ตั้งใจ ลืมไปขึ้นมา เธอเหมือนกำลังยืนหมิ่นเหม่อยู่บนบล็อกรั่วต่อที่ กองสุมกันอย่างส่งๆ ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ความรู้สึกราวกับพื้น กำลังพังทลายแตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยตามมาทันที พร้อมด้วย เสียงหวีดแหลมดังอื้ออึงอยู่ในหู

ยอบินฟังผนังเพื่อตั้งสติครู่หนึ่ง เพราะปวดหัวจนเหมือน
ศีรษะจะแยกออก เธอยิ้มอย่างขมขื่น...ใช่แล้ว จินฮียู่ข้างยอบิน
มาตลอด ทั้งที่บ้าน ที่โรงเรียน ทุกครั้งที่มีเรื่องให้ยอบินทุกซีก
แน่นอนว่าเหตุผลที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะ...

“จำได้แล้ว จินฮี นายไม่ใช่เทวดาประจำตัวที่คอยปกป้องฉัน
แต่เป็นภาพหลอนที่ฉันสร้างขึ้นมาจากต่างหาก”

เธอมองกระจก ผมยาวสีน้ำตาลเส้นเล็กเหมือนด้ายสีทอง
ผมด้านข้างม้วนเป็นลอนน้อยๆ เพิ่มความโดดเด่น หูตาจมูกปาก
กระจายอยู่บนใบหน้าเล็กเท่ากำปั้น

“จากนี้ฉันจะปกป้องตัวเอง”

หลังจากพึมพำกับตัวเองอย่างนั้น ริมีผีปากราวกลีบกุหลาบ
ที่อยู่ในกระจกก็วาดเส้นโค้งสวยงามขึ้นมา

‘โปรแกรมเกิดใหม่เพื่อแก้แค้น’ ประสบความสำเร็จโดย
สมบูรณ์แบบ ไม่เหลือเค้าเดิมของเธอคนเก่าเลย เดินไปที่ไหน
ใครๆ ก็ต้องเหลียวกลับมามอง ไม่อาจละสายตาไปไหนได้ เด็ก
ผู้หญิงที่อาจเรียกว่าสวยที่สุดในโรงเรียนเอ่ยออกมาอย่างซัดถ้อย
ซัดคำด้วยใบหน้าที่แดงไปด้วยความโหดเหี้ยม

“ฉันจะฆ่ามันให้หมด”